

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1093/2549

บริษัทเพรซิเดนซ์เบเกอร์ จำกัดโจทก์ สำนักงานประกันสังคม กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ประกาศกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม เรื่อง อัตราเงินสมทบ อัตราเงินฝาก
วิธีการประเมินและเรียกเก็บเงินสมทบ ลงวันที่ 12 กันยายน 2537 มาตรา 5

ย่อ / หลักกฎหมาย

ตามคำฟ้องและคำฟ้องอุทธรณ์ปรากฏว่าโจทก์ประกอบกิจการผลิตขนมปังเบเกอร์ โดยนำเอาวัตถุดิบที่เป็นส่วนประกอบของขนมปังเบเกอร์มาผ่านกระบวนการผลิตด้วยแรงงานคนและเครื่องจักร เปลี่ยนสภาพวัตถุดิบให้เป็นสินค้าสำเร็จรูป คือขนมปัง เบเกอร์ อันเป็นกระบวนการเพิ่มมูลค่าวัตถุดิบซึ่งเป็นงานในส่วนหนึ่งของโรงงานผลิตของโจทก์ โจทก์นำสินค้าสำเร็จรูปไปกำหนดราคาแสวงหากำไรจากสินค้าสำเร็จรูปนั้น เมื่อได้สินค้าสำเร็จรูปแล้วฝ่ายขายจึงนำไปแลกเปลี่ยนมาเป็นเงินตรา หากปราศจากสินค้าสำเร็จรูป พนักงานฝ่ายขายก็ไม่สามารถปฏิบัติงานขายได้ การที่พนักงานฝ่ายขายติดต่อบริษัทสั่งซื้อจากลูกค้าแล้วแจ้งฝ่ายโรงงานผลิต เป็นวิธีการกำหนดปริมาณการผลิตสินค้าและกำหนดจำนวนสินค้าสำเร็จรูปที่ฝ่ายโรงงานผลิตต้องจัดส่งไปให้ฝ่ายขาย กิจการฝ่ายโรงงานผลิตกับฝ่ายขายของโจทก์ต้องปฏิบัติงานต่อเนื่องกัน ไม่สามารถแยกออกจากกันโดยไม่เกี่ยวข้องกันได้ ตามลักษณะการดำเนินงานกิจการของฝ่ายโรงงานผลิตจึงเป็นงานหลัก การกำหนดรหัสประเภทกิจการของโจทก์ จึงมีได้เพียงรหัสเดียวตามประกาศ

กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม เรื่อง อัตราเงินสมทบ อัตราเงินฝาก วิธีการประเมินและการเรียกเก็บเงินสมทบฯ ข้อ 5 วรรคหนึ่ง โดยอยู่ในหมวด 0200 การผลิตอาหาร เครื่องดื่ม และยาสูบ รหัส 0203 ประเภทกิจการการผลิตเครื่องดื่ม การผลิต การถนอมอาหาร ซึ่งมีได้จัดประเภทไว้ในที่อื่น อัตราเงินสมทบร้อยละ 0.5 ของค่าจ้าง ตามตาราง 1 ท้ายประกาศที่แก้ไขตามประกาศ ฉบับที่ 2 ๓ การประกอบกิจการของโจทก์ไม่ใช่การซื้อวัตถุดิบมาแล้วขายไปในสภาพวัตถุดิบ ไม่ใช่การซื้อมาขายไปโดยไม่มีการเปลี่ยนสภาพสินค้า ซึ่งเป็นลักษณะร่วมของประเภทกิจการร้านสรรพสินค้า และร้านสินค้าเบ็ดเตล็ดตามที่ระบุไว้ในรหัส 1503 หมวด 1500 การค้า จึงไม่ใช่การค้าซึ่งมีได้จัดประเภทไว้ในที่อื่นตามที่ระบุไว้ในรหัส 1503 กิจการของโจทก์จึงไม่ใช่ประเภทที่อยู่ในรหัส 1503 การที่โจทก์แยกสถานที่ตั้งของฝ่ายโรงงานผลิตและสถานที่ตั้งของฝ่ายขายและฝ่ายอื่นๆ ออกจากกัน กับโจทก์ได้แยกการทำงานของแต่ละสถานที่ออกจากกัน ไม่ทำให้ลักษณะการดำเนินกิจการของฝ่ายโรงงานผลิตแยกออกโดยไม่เกี่ยวข้องกับฝ่ายขายและฝ่ายอื่นๆ ได้ จำเลยที่ 1 ขอบที่จะกำหนดรหัสประเภทกิจการของโจทก์เป็นรหัส 0203 ได้อ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยของสำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ 1 ของจำเลยที่ 1 และคำวินิจฉัยที่ 193/2544 ลงวันที่ 19 ตุลาคม 2544 ของคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนที่มีจำเลยที่ 2 เป็นประธานกรรมการและขอให้กำหนดรหัสประเภทกิจการของโจทก์เป็นรหัส 1503 อัตราเงินสมทบร้อยละ 0.2 ของค่าจ้าง สำหรับส่วนฝ่ายขาย รหัส 0203 อัตราเงินสมทบร้อยละ 0.5 ของค่าจ้างสำหรับส่วนฝ่ายโรงงานผลิต หากศาลเห็นว่ากิจการในส่วนฝ่ายขายและส่วนฝ่ายโรงงานผลิตเกี่ยวข้องกันก็ขอให้กำหนดให้อยู่ในรหัส 1503 อัตราเงินสมทบร้อยละ 0.2 ของค่าจ้าง

เนื่องจากผลผลิตสุดท้ายของโจทก์เป็นกิจการขายสินค้า ให้สำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ 1 ของจำเลยที่ 1 แก่ไรหส์ประเภทกิจการของโจทก์ หากไม่ปฏิบัติตามให้ถือเอาคำพิพากษาแทน การแสดงเจตนาของจำเลยที่ 1 จำเลยทั้งสองให้การ ขอให้ยกฟ้อง ศาลแรงงานกลางฟังข้อเท็จจริง ว่า โจทก์ดำเนินกิจการผลิตขนมปังเบเกอรี่ออกขาย เดิมทำการผลิตและจำหน่ายในสถานที่ เดียวกัน พนักงานฝ่ายผลิตและฝ่ายขายปะปนกัน สำนักงานกองทุนเงินทดแทนกำหนดรหัสเป็น 0203 ประเภทกิจการการผลิตอาหารอัตราเงินสมทบร้อยละ 0.5 ของค่าจ้าง โจทก์จ่ายเงินสมทบ อัตราร้อยละ 0.5 ของค่าจ้าง ตั้งแต่ปี 2525 ตลอดมา ต่อมาธุรกิจโจทก์เจริญและขยายเพิ่มขึ้นจึง แยกฝ่ายโรงงานผลิตไปตั้งอยู่ที่นิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง ส่วนสำนักงานใหญ่ซึ่งประกอบด้วย ฝ่ายขายและฝ่ายอื่นๆ ตั้งอยู่ที่อาคารอิตัลไทยทาวเวอร์ ฝ่ายโรงงานผลิตซึ่งเป็นส่วนของการผลิต และฝ่ายขายแยกออกจากกัน ไม่ปะปนกันมาตั้งแต่ปี 2543 โจทก์มีหนังสือถึงจำเลยที่ 1 ขอแยก รหัสประเภทกิจการ จำเลยที่ 1 มีหนังสือแจ้งว่าโจทก์ประกอบกิจการประเภทผลิตและจำหน่าย ต้องกำหนดรหัสประเภทกิจการการผลิต คงใช้รหัส 0203 อัตราเงินสมทบร้อยละ 0.5 ของค่าจ้าง โจทก์อุทธรณ์ คณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนที่มีจำเลยที่ 2 เป็นประธานกรรมการมีคำวินิจฉัยที่ 193/2544 ยืนตามจำเลยที่ 1 ตามบัญชีเงินเดือนงวดเดือนมกราคม 2543 พนักงานฝ่ายโรงงาน ผลิตมี 778 คน รวมเงินเดือน 5,346,000 บาทเศษ พนักงานฝ่ายขายและฝ่ายอื่นที่อยู่ ที่ สำนักงานใหญ่และสาขาฝ่ายขายมี 739 คน รวมเงินเดือน 6,364,000 บาทเศษ วินิจฉัยว่า สินค้าที่ โจทก์ขายมาจากโรงงานของโจทก์เป็นส่วนใหญ่ โจทก์ไม่ได้นำสินค้าจากแหล่งอื่นหรือ เครื่องหมายการค้าของผู้อื่นมาขายเช่นร้านค้าหรือห้างสรรพสินค้าทั่วไป กิจการผลิตและขาย ขนมปังเบเกอรี่จึงเป็นกิจการที่เกี่ยวข้องกัน โจทก์ประกอบกิจการผลิตและขายโดยนิติบุคคล เดียวกัน ยื่นแบบ ภ.ง.ด.50 ต่อกรมสรรพากรในฐานะธุรกิจเดียวกัน จึงต้องกำหนดรหัสประเภท กิจการเพียงรหัสเดียวเป็นประเภทกิจการการผลิต รหัส 0203 อัตราเงินสมทบร้อยละ 0.5 ของค่าจ้าง ตามประกาศกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม เรื่อง อัตราเงินสมทบ อัตราเงินฝาก วิธีการประเมินและการเรียกเก็บเงินสมทบ ข้อ 5 วรรคสาม พินัยกษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ต่อ ศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า "มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยว่า การที่โจทก์มีสถานที่ตั้ง ของฝ่ายโรงงานผลิตขนมปังเบเกอรี่อยู่คนละแห่งกับสถานที่ตั้งของฝ่ายขายและฝ่ายอื่นๆ กับโจทก์ ได้แยกการทำงานของแต่ละสถานที่ออกจากกันโดยมีสินค้าขนมปังเบเกอรี่เพียงอย่างเดียว ทำให้ ต้องแยกให้ฝ่ายโรงงานผลิตอยู่ในหมวด 0200 การผลิตอาหาร เครื่องดื่ม และยาสูบ รหัส 0203 ประเภทกิจการการผลิตเครื่องดื่ม การผลิต การถนอมอาหาร ซึ่งมีได้จัดประเภทไว้ในที่อื่น อัตรา เงินสมทบร้อยละ 0.5 ของค่าจ้าง ฝ่ายขายและฝ่ายอื่นๆ อยู่ในหมวด 1500 การค้า รหัส 0503 ประเภทกิจการร้านสรรพสินค้า ร้านสินค้าเบ็ดเตล็ด รวมทั้งการค้าซึ่งมิได้จัดประเภทไว้ในที่อื่น อัตราเงินสมทบร้อยละ 0.2 ของค่าจ้างหรือไม่ หรือโจทก์ประกอบกิจการในการขายสินค้าซึ่งอยู่ใน ประเภทกิจการหมวด 1500 การค้าหรือไม่ เห็นว่า ตามคำฟ้องและคำฟ้องอุทธรณ์ปรากฏว่าโจทก์ ประกอบกิจการผลิตขนมปังเบเกอรี่ การผลิตขนมปังเบเกอรี่ หมายถึง การนำเอาวัตถุดิบที่เป็น ส่วนประกอบของขนมปังเบเกอรี่มาผ่านกระบวนการผลิตด้วยแรงงานคนและเครื่องจักร เปลี่ยนสภาพวัตถุดิบให้เป็นสินค้าสำเร็จรูป คือขนมปังเบเกอรี่อันเป็นกระบวนการเพิ่มมูลค่า วัตถุดิบซึ่งเป็นงานในส่วนหนึ่งของโรงงานผลิตของโจทก์ โจทก์นำสินค้าสำเร็จรูปไปกำหนดราคา แสวงหากำไรจากสินค้าสำเร็จรูปนั้น เมื่อได้สินค้าสำเร็จรูปแล้วฝ่ายขายจึงนำไปแลกเปลี่ยนมาเป็น เงินตรา หากปราศจากสินค้าสำเร็จรูป พนักงานฝ่ายขายก็ไม่สามารถปฏิบัติงานขายได้ การที่

พนักงานฝ่ายขายติดต่อรับคำสั่งซื้อจากลูกค้าแล้วแจ้งฝ่ายโรงงานผลิตเป็นวิธีการกำหนดปริมาณการผลิตสินค้าและกำหนดจำนวนสินค้าสำเร็จรูปที่ฝ่ายโรงงานผลิตต้องจัดส่งไปให้ฝ่ายขาย (ปรากฏตามแถลงการณ์ปิดคดีของโจทก์ว่าฝ่ายโรงงานผลิตมีหน่วยจัดส่งสินค้าไปให้ฝ่ายขาย) ไม่ทำให้ฝ่ายขายปฏิบัติงานได้โดยไม่มีสินค้าสำเร็จรูปไปขาย กิจกรรมฝ่ายโรงงานผลิตกับฝ่ายขายของโจทก์ต้องปฏิบัติงานต่อเนื่องกัน ไม่สามารถแยกออกจากกันโดยไม่เกี่ยวข้องกันได้ ตามลักษณะการดำเนินงานที่กล่าวมากิจกรรมของฝ่ายโรงงานผลิตจึงเป็นงานหลัก การกำหนดรหัสประเภทกิจกรรมของโจทก์จึงมีได้เพียงรหัสเดียวตามประกาศกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม เรื่อง อัตราเงินสมทบ อัตราเงินฝาก วิธีการประเมินและการเรียกเก็บ เงินสมทบ ลงวันที่ 12 กันยายน 2537 ข้อ 5 วรรคหนึ่ง โดยอยู่ในหมวด 0200 การผลิตอาหาร เครื่องดื่มและยาสูบ รหัส 0203 ประเภทกิจการการผลิตเครื่องดื่ม การผลิต การถนอมอาหาร ซึ่งมีได้จัดประเภทไว้ในที่อื่น อัตราเงินสมทบร้อยละ 0.5 ของค่าจ้าง ตามตาราง 1 ท้ายประกาศที่แก้ไขตามประกาศฉบับที่ 2 ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2540 การประกอบกิจการของโจทก์ไม่ใช่ว่าซื้อวัตถุดิบมาแล้วขายไปในสภาพวัตถุดิบ ไม่ใช่ว่าซื้อมาขายไปโดยไม่มีการเปลี่ยนสภาพสินค้าซึ่งเป็นลักษณะร่วมของประเภทกิจการร้านสรรพสินค้าและร้านสินค้าเบ็ดเตล็ดตามที่ระบุไว้ในรหัส 1503 หมวด 1500 การค้า จึงไม่ใช่ว่าการค้า ซึ่งมีได้จัดประเภทไว้ในที่อื่นตามที่ระบุไว้ในรหัส 1503 กิจกรรมของโจทก์จึงไม่ใช่ประเภทที่อยู่ในรหัส 1503 การที่โจทก์แยกสถานที่ตั้งของฝ่ายโรงงานผลิตและสถานที่ตั้งของฝ่ายขายและฝ่ายอื่นๆ ออกจากกัน กับโจทก์ได้แยกการทำงานของแต่ละสถานที่ออกจากกัน ไม่ทำให้ลักษณะการดำเนินกิจการของฝ่ายโรงงานผลิตแยกออกโดยไม่เกี่ยวข้องกับฝ่ายขายและฝ่ายอื่นๆ ได้ ที่จำเลยที่ 1 กำหนดรหัสประเภทกิจการของโจทก์ เป็นรหัส 0203 และคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนที่มีจำเลยที่ 2 เป็นประธานกรรมการวินิจฉัยยืนยันนั้นชอบแล้ว ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยต่อไปว่าโจทก์ประกอบกิจการการผลิตและจำหน่ายต้องกำหนดประเภทกิจการเป็นกิจการการผลิตตามข้อ 5 วรรคสามหรือไม่ เพราะไม่ทำให้ผลแห่งคดีเปลี่ยนแปลง อุทธรณ์โจทก์ฟังไม่ขึ้น" พิพากษายืน

องค์คณะ

วิชัย วิวิตเสวี · ขวลิต ยอดเนตร · หัสดี ไกรทองสุข

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1093/2549>